

Thomas Gyldal Petersens tale ved Kommunernes Landsforenings Børn og Unge Topmøde

Taler

Thomas Gyldal Petersen
Formand for KL's Børne- og
undervisningsudvalg og
socialdemokratisk
borgmester i Herlev

Dato

26. januar 2023

Sted

Aalborg Kongres & Kultur
Center

Velkommen til Aalborg. Velkommen til Børn og Unge Topmøde 2023. Dejligt at se jer. Alle jer, politikere, medarbejdere, ledere i forvaltningerne, der arbejder for vores børn og unge. Jeres engagement og indsats er vigtigere end nogensinde.

Jeg er formand for KL's Børne og Undervisningsudvalg og på vegne af udvalget vil jeg også sige velkommen til vores nye minister. Mattias Tesfaye. Du skal vide, at vi i kommunerne glæder os til samarbejdet. Vi kommer med store forventninger til det, vi sammen skal udrette.

Tak, fordi I huskede Sammen Om Skolen, da I skrev regeringsgrundlag.

Vi tror på, at det samarbejde [sic]. Uden det, vil ingen af os lykkes.

Sidste uge startede vi vores lokale Sammen Om Skolen i Herlev. Det er her jeg er borgmester.

Vi havde inviteret rektor for Københavns Professionshøjskole, Stefan Hermann, til at kridte banen op. Han indledte med et historisk rids. Det fik os til at forstå, hvad skolen har betydet, og hvad det er for et ansvar, vi står med i dag.

Det er den historie, jeg i dag vil tage afsæt i.

I 200 år har fællesskabets interesse og engagement i vores børn og unges

skolegang givet Danmark betydelige fremskridt.

I 1814 sagde Frederik den 6. ”Nok er vi fattige, men vi behøver ikke at være dumme”.

Han indførte almueskoleloven. Det gav en ret og pligt til undervisning. Landet var gået statsbankerot i 1813. Vi havde tabt Norge i 1814. Det så sort ud, men ud af det, voksede en tank[e] om, at et oplyst og dannet folk var vejen frem.

Anden halvdel af 1800-tallet. Efter de slesvigske krige og tabet i 1864. Efter at Dalgas sagde, at ”Hvad udadtil tabes skal indadtil vindes”, så skabte vi danskheden gennem uddannelse, kultur, kunst, litteratur og sprog. Skolen var den afgørende ramme. Folkeskoler, frie grundskoler, højskoler, seminarier. Almuen blev til et folk.

Efter 1945. Hitler kom til magten med demokratiets hjælp. Togene begyndte at gå til tiden i Italien, da Mussolini kom til. Den autoritære personlighed følger ordrer. Også de ordrer, som forårsager barbari. Demokratiets bolværk havde ikke været stærkt nok. Derfor måtte skolen fremme selvstændighed og etik. Lærdom og viden var ikke tilstrækkelig. Dannelse og medmenneskelighed skulle fremelskes. En ny socialkarakter opbygges.

Den danske tillidskultur begynder at spire. Demokrati som livsform. Respekten for det enkelte menneskes ukrænkelighed slår rod. Det nærer en stærk fælles samhørighed og virkelyst.

Alt det bliver knæsat i efterkrigstiden.

Stefan Hermanns historie er fortællingen om store nationale og internationale kriser og forandringer. De har gennem tiden tvunget os til at vælge, hvem vi ønsker at være som danskere.

Vi valgte dannelse og uddannelse. Vi valgte børnene. Vi valgte fællesskabet som løftestang for den enkelte og for samfundets udvikling.

I dag er der igen krig i Europa. Inflationen er høj. Økonomisk afmatning truer. Kriserne er til at få øje på. Der er også en krise på vores område.

Vi har en fællesskabskrise.

Vi har for mange børn og unge, som oplever, at de ikke hører til. Nogle er meget alene. Andre ligefrem ensomme. De oplever en strømnet verden, krav om hastighed, om at være på. Perfekt. Det kan de færreste af os leve op til.

Flere og flere børn og unge får diagnoser. Og selvom medarbejdere i dagtilbud og skoler hver dag arbejder for det fælles bedste, så er opgaven svær. Den er for stor. Derfor ekskluderes flere og flere børn og unge til specialiserede tilbud.

Det kommer med en pris. For den enkelte, der ofte tages væk fra nærmiljøet og de andre børn, de kender fra børnehaven og vejen derhjemme. De mister relationer. De mister kontakten til det lokale fritidsliv i SFO og foreninger.

Vi ved, at deres mulighed for senere at få en uddannelse og et job svækkes, hvis de går i et specialtilbud i stedet for i alment skolen.

Det kommer også med en pris for fællesskabet. Når børn flytter ud af den almene folkeskole, flytter pengene med. Det samme gør de specialpædagogiske kompetencer. Det gør opgaven med at skabe god skole for alle børn endnu vanskeligere.

Med andre ord: Vi sætter en spiral i gang. Vi stækker den stærke og den fælles skole, der i mere end 200 år fået vores samfund til at hænge sammen.

Gode dagtilbud og folkeskolen er den vigtigste motor for et stærkt og sammenhængende fællesskab.

Derfor er målet at have rammer om vores almene tilbud, som kan rumme alle vores børn og unge. Det er opgaven.

Vi har i mange år har vi [sic] talt om at gøre børnene skoleparate. Det skal vi fortsætte med. Men vi skal også tale om, hvordan vi gør skolerne børneparate.

Derfor siger jeg sammen med Danmarks Lærerforening, BUPL og Skolelederforeningen: kære minister, kære forligskreds:

Lad det være en opgave for partnerskabet i Sammen om Skolen at finde ud af, hvad der skal til, for at få en skole, som kan rumme de børn, vi har i dag.

Hvordan ser den ud? Hvilke fag har den? Hvor fleksibelt kan vi indrette skoledagen? Hvor lang skal den være? Hvad skal lærere og pædagoger kunne? Hvordan skal SFO'en og fritidsklubben se ud? Hvad med PPR? Hvordan kan vi forebygge endnu mere, endnu bedre?

Sammen med vores samarbejdspartnere vil vi i KL skabe børneparate dagtilbud og skoler, som alle børn i lokalområdet kan trives, lære og udvikle sig i.

Vi skal have mod til at indrette os anderledes. Vi skal stå på viden om børn med særlige behov, når vi tilrettelægger den gode dag i daginstitutionen og i skolen.

I KL har vi brug for jeres erfaringer, udfordringer og løsninger. Vi har et stærkt udvalg og vores opgave er at bringe virkeligheden fra kommunerne ind på forhandlingsbordene. Derfor har vi i udvalget også været rundt i landet. Vi har mødtes med jer, og vi vil holde fast i virtuelle møder om aktuelle temaer.

Det er på de møder, vi har skabt de fælleskommunale bud på, hvordan vi øger børnenes trivsel og får stærke børnefællesskaber.

Det er dem, som vi har budt regeringen velkommen med. Hvis budskabet skal koges ned til en sætning. Så er det, at: De almene daginstitutioner og skoler skal være det bærende.

Det er bedst for børnene. Men det kræver selvfølgelig de rette rammer. Det kræver, at vi møder børnene med kvalitet. Og vi er ikke bange for at sige, at der er forskel på den kvalitet børnene møder. Selvfølgelig er der det!

Kvalitet på vores område er ikke en nem størrelse.

Den skal arbejdes frem.

I et kompleks samspil.

Mange skal bidrage.

Det kræver tæt samarbejde.

På flere niveauer.

Fra institution til politiker.

Ledere. Lærere. Pædagoger. Pædagogiske assistenter.

De skal træffe mange beslutninger i hverdagen.

Forvaltningen er en hånd i ryggen.

Bureaukratiet skal give mening. Det skal bidrage til kvaliteten.

Det er den vej, vi skal.

Vi har en vigtig opgave foran os. Vi har tabt land, der skal vindes tilbage.

Det kan nok ikke sammenlignes med tabet af Norge, nederlaget ved Dybbøl eller kampen for det demokratiske sindelag efter 1945.

Men fællesskabskrisen er reel. Og det er vores ansvar, at alle børn føler sig som en del af et fællesskab. Det skylder vi dem. Det fortjener de.

Og fællesskabet, ja, det skal vi skabe sammen. I fællesskab. Tak fordi I prioriterer at være her.

Jeg ønsker alle et rigtig godt og udbytterigt Børne og Unge Topmøde!

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Socialdemokratiet, Velkomsttale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/thomas-gyldal-petersens-tale-ved-kommunernes-landsforenings-born-og-unge-topmode>